

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: J. N., narozena „X“,
bytem „X“,
zastoupena Mgr. Jakubem Beránkem, advokátem,
sídlem Jiráskova 638/35, 470 01 Česká Lípa,

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 2. 2021, č. j. „X“,

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 11. 2. 2021, č. j. „X“, se **pro vadu řízení zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 101 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Jakubu Beránkovi, advokátovi, se **přiznává** odměna za zastupování žalobkyně a náhrada hotových výdajů ve výši 6 192,32 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 2. 2021, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty její námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 26. 11. 2020, č. j. R-„X“, jímž žalovaná podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) odňala žalobkyni od 14. 12. 2020 invalidní důchod, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 6. 11. 2020 žalobkyně již není invalidní, když z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost pouze o 25 %.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobkyně namítala, že ji žalovaná nepřizvala k jednání, neprovedla řádné vyšetření a vycházela pouze ze zdravotních zpráv staršího data, které neodpovídaly jejímu aktuálnímu zdravotnímu stavu. Konstatovala, že závěr žalované, že není invalidní, se zakládá na nedostatečně zjištěném a objektivizovaném zdravotním stavu, což odporuje základním zásadám správního řízení. Žalobkyně zdůraznila, že její zdravotní stav se od posudku o invaliditě ze dne 24. 1. 2019, který shledal pokles pracovní schopnosti o 35 %, nezlepšil, nýbrž mírně zhoršil. Podle žalobkyně je její zdravotní stav dlouhodobě nepříznivý pro vleklé a závažné bolesti dolní části zad, není schopna chůze, stání a pohybu v souvislosti s plnohodnotnou osmihodinovou pracovní dobou, neboť zaměstnavatel nebude její významná pracovní omezení akceptovat. Upozornila také na artrózu horních končetin a na skutečnost, že aktuálně pracuje jen tři hodiny denně v chráněné dílně. Žalobkyně uzavřela, že míra poklesu její pracovní schopnosti činí nejméně 35 %.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve svém vyjádření zrekapitulovala průběh správního řízení a s ohledem na žalobní námitky navrhla provedení důkazu posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“).

Replika žalobkyně k vyjádření žalované

4. V replice ze dne 17. 8. 2021 se žalobkyně plně ztotožnila se závěry posudkové komise, a naopak odmítla závěry žalované jako nesprávné. Konstatovala, že míra poklesu její pracovní schopnosti činí 35 %, žalobkyně je i nadále invalidní, což činí napadené rozhodnutí věcně nesprávným.

Ústní jednání soudu

5. Při jednání soudu konaném dne 13. 9. 2021 právní zástupce žalobkyně uvedl, že z průběhu řízení a z provedeného dokazování vyplývá, že napadené rozhodnutí je nesprávné, a proto je namístě žalobě v plném rozsahu vyhovět.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Pověřená pracovnice žalované při tomto jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě a s ohledem na závěry posudku posudkové komise ponechala rozhodnutí na úvaze soudu.
7. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl dokazování čtením posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 22. 7. 2021, včetně protokolu o jednání posudkové komise.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečnění jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalovaná přiznala žalobkyni od 31. 1. 2019 invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, neboť podle posudku o invaliditě vypracovaného dne 24. 1. 2019 posudkovou lékařkou MUDr. L. M. pro Okresní správu sociálního zabezpečení Děčín poklesla pracovní schopnost žalobkyně o 35 % – rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně bylo zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1c přílohy k vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“).
11. Dne 6. 11. 2020 se uskutečnila kontrolní lékařská prohlídka, při které posudková lékařka MUDr. D. L. pro Okresní správu sociálního zabezpečení Děčín posoudila zdravotní stav žalobkyně a dospěla k závěru, že se u ní jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona o důchodovém pojištění, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně činí podle posudkové lékařky 20 % s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se podle § 3 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity zvyšuje o 5 % na celkových 25 %. Datum zániku invalidity byl stanoven na 6. 11. 2020. Na základě tohoto posudku pak žalovaná vydala dne 26. 11. 2020 výše citované rozhodnutí, jímž žalobkyni od 14. 12. 2020 odňala invalidní důchod, neboť její pracovní schopnost poklesla vlivem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pouze o 25 %, přičemž pojištěnec je invalidní, jestliže pokles jeho pracovní schopnosti činí nejméně 35 %.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky. Žalovaná si v řízení o námitkách vyžádala nový posudek o invaliditě žalobkyně ze dne 5. 2. 2021, který vypracovala posudková lékařka Lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem (dále jen „LPS“) MUDr. E. V. Tato posudková lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobkyně a dospěla ke shodnému závěru, který je obsažen již v posudku o invaliditě ze dne 6. 11. 2020, tj. že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míru poklesu pracovní schopnosti stanovila posudková lékařka na 20 % s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se podle § 3 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity zvyšuje o 5 % na celkových 25 %; současně potvrdila datum zániku invalidity 6. 11. 2020. Na základě tohoto nového posudku vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 11. 2. 2021, kterým byly námitky žalobkyně zamítnuty a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 26. 11. 2020 s odůvodněním, že došlo k zániku invalidity, neboť pokles pracovní schopnosti u žalobkyně činí 25 % a pro trvání invalidity je nutné, aby pokles pracovní schopnosti dosahoval nejméně o 35 %.
13. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že *„[p]ojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.“* Z odstavce 2 citovaného ustanovení vyplývá, že pokud pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a pokud poklesla nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
14. Pracovní schopnost je definována v § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého platí, že *„[p]racovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.“* V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.
15. V § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění je dále stanoveno, že *„[z]a zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.“* V souladu s odstavcem 6 téhož ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Podle odstavce 7 téhož ustanovení je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyl, popřípadě znovu nabyl schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

16. Soud podotýká, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity. Z § 2 odst. 3 této vyhlášky přitom vyplývá, že *„[j]e-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.“*
17. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity dále platí, že *„[v] případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů.“*
18. V projednávané věci byl žalobkyni odňat invalidní důchod a její námitky byly zamítnuty s odůvodněním, že z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost o 25 %, přičemž pro trvání nároku na invalidní důchod je nutné, aby míra poklesu pracovní schopnosti činila minimálně 35 %.
19. Soud připomíná, že jedním z předpokladů pro vznik a trvání nároku na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda u žalobkyně skutečně došlo k zániku invalidity k datu 6. 11. 2020 a zda tento stav trval ke dni vydání napadeného rozhodnutí. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, že žalobkyně získala potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto soud již bez dalšího vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně potřebnou dobu pojištění získala.
20. Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky LPS o míře poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci tohoto soudního řízení v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na § 77 téhož zákona odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, která je v těchto věcech podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posuzování zdravotního stavu žalobců v soudních řízeních ve věcech důchodového pojištění. Tato posudková komise nově posoudila celkový stav žalobkyně, pokles její pracovní schopnosti a datum zániku invalidity.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované posudkovou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení [předsedkyně MUDr. H. H., lékařka MUDr. P. K. (odbornost: neurologie) a tajemnice L. W.], posudek ze dne 22. 7. 2021 byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace. Žalobkyně byla jednání komise přítomna a přímo při jednání komise byla vyslechnuta a vyšetřena odbornou lékařkou z oboru neurologie. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy, zprávy, vyšetření a další listiny měla komise k dispozici. Na základě posouzení žalobkyní předložených lékařských zpráv (zejména zprávy ze dne 8. 4. 2019 – MUDr. J. Š., ze dne 28. 5. 2019 – MUDr. M. K., ze dne 3. 1. 2020 – MUDr. B. A., ze dne 3. 3. 2020 – MUDr. P. N., ze dne 24. 8. 2020 – MUDr. L. P., ze dne 7. 1. 2021 – MUDr. G. S., ze dne 12. 1. 2021 – MUDr. P. P., ze dne 28. 4. 2021 – MUDr. P. Š.), zdravotní dokumentace praktického lékaře MEDICA SEVER, Varnsdorf, spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín, spisové dokumentace námitkového řízení a vyšetření žalobkyně při jednání komise pak posudková komise dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (tj. k 11. 2. 2021) žalobkyně splňovala kritéria pro invaliditu prvního stupně ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť u ní byl shledán pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 35 %.
22. Posudková komise konstatovala, že se u žalobkyně jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že rozhodující příčinou tohoto stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je chronický residuální bolestivý syndrom převážně bederní páteře s iritací L5/S1 vpravo, s trváním zátěžových bolestí; vzhledem k pokročilému degenerativnímu poškození okolních částí páteře nelze úplnou úpravu stavu ani po operačním výkonu u posuzované předpokládat. Posudková komise proto hodnotila míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a to podle kapitoly XIII – poškození svalové a kosterní soustavy, oddíl E – dorzopatie a spondylopatie, položky 1c – bolestivý syndrom páteře včetně stavů po operaci páteře nebo po úrazech páteře, degenerativní změny páteře, výhřezy meziobratlových plotének – se středně těžkým funkčním poškozením, závažné poškození jednoho nebo více úseků páteře, se závažnou poruchou statiky a dynamiky páteře, insuficiencí svalového korzetu, s často recidivujícími projevy kořenového dráždění, s funkčně významným neurologickým nálezem, s poškozením nervu, popř. symptomatologie neurogenního močového měchýře, se závažným snížením celkové výkonnosti při běžném zatížení, některé denní aktivity omezeny. Pro toto zdravotní poškození stanovuje vyhláška rozmezí míry poklesu pracovní schopnosti 30 až 40 %. Posudková komise zvolila v případě žalobkyně hodnotu 35 %, a to s ohledem na funkční omezení palce pravé ruky u pravačky pro rhizarthrozu. Podle posudkové komise nebyla žalobkyně obecně schopna vykonávat práce se statickým zatížením páteře, ve vynucených polohách, v nepříznivých klimatických podmínkách s chůzí po nerovném terénu a spojené se zvedáním těžších břemen. Žalobkyně měla omezenou hybnost palce pravé ruky, omezenou opozici palce s limitací pro práci s nástroji.
23. Soud zhodnotil citovaný posudek posudkové komise ze dne 22. 7. 2021, který představuje stěžejní důkaz v tomto soudním řízení, a dospěl k závěru, že posudek byl vypracován po náležitém posouzení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace, odborných lékařských nálezů a vlastního vyšetření žalobkyně posudkovou komisí. Soud přitom pokládá předmětný posudek za úplný, objektivní a přesvědčivý.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. S výše popsáním závěrem posudkové komise se soud ztotožnil a za daného stavu věci neshledal potřebu, aby byl posudek posudkové komise ze dne 22. 7. 2021 doplňován či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobkyně. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikli ani žalovaná, ani právní zástupce žalobkyně, poté co byli s citovaným posudkem seznámeni. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět další dokazování, koresponduje s ustálenou judikaturou soudů rozhodujících ve správním soudnictví včetně Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, publ. pod č. 150/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92).
25. S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, (zejména vycházejí ze závěru posudkové komise, že žalobkyně nadále splňovala podmínky invalidity prvního stupně) dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná. Žalovaná totiž při svém rozhodování vycházela z neúplně zjištěného skutkového stavu (za hlavní podklad svého rozhodnutí vzala nesprávný posudek posudkové lékařky LPS o invaliditě žalobkyně ze dne 11. 2. 2021), což zakládá vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Bude proto na žalované, aby znovu rozhodla o námitkách žalobkyně, přičemž bude vycházet z toho, že žalobkyně byla k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní v prvním stupni invalidity.
26. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 101 Kč odpovídající zaplacenému poštovnímu za podání žaloby 47 Kč a za zaslání prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce 54 Kč. Jiné náklady řízení žalobkyně nahradit nepožadovala, ani jí podle obsahu soudního spisu nevznikly.
27. Právnímu zástupci žalobkyně Mgr. Jakubu Beránkovi, advokátovi, ustanovenému usnesením zdejšího soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 41 Ad 3/2021-12, přiznal soud podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobkyně a náhradu hotových výdajů v celkové výši 6 192,32 Kč. Tato částka se skládá z částky 4 000 Kč za čtyři úkony právní služby po 1 000 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 3, § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT, replika – § 11 odst. 1 písm. d) AT, účast na jednání před soudem – § 11 odst. 1 písm. g) AT]; z částky 1 200 Kč za čtyři s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT, z cestovného k jednání soudu dne 13. 9. 2021 z České Lípy do Ústí nad Labem a zpět (celkem 100 km, použito vozidlo BMW 318 D s kombinovanou spotřebou 5,6 litru na 100 km – doloženo technickým průkazem, cena motorové nafty 27,20 Kč za 1 litr a základní náhrada za 1 km jízdy 4,40 Kč – vyhláška č. 589/2020 Sb.) ve výši 592,32 Kč a z částky 400 Kč jako náhrady za promeškaný čas strávený cestou k jednání soudu a zpět [čtyři započaté půlhodiny po 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 14 odst. 1 písm. b) a odst. 3 AT]. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobkyně doložil uskutečnění pouze jedné Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

porady s klientkou, soud tuto poradu považoval za součást úkonu právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) AT a odměnu za další poradu s klientkou ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) AT právnímu zástupci žalobkyně nepřiznal. Částky ve výši 6 192,32 Kč bude právnímu zástupci žalobkyně vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 13. září 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.